

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3740/2022
15.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Марије Терзић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Нађа Самац, адвокат из ..., против туженог „Valy“ д.о.о. Ваљево, чији је пуномоћник Душан Пантелић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1067/22 од 27.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 15.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1067/22 од 27.05.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1067/22 од 27.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1067/22 од 27.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 340/20 од 11.01.2022. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи, на име накнаде нематеријалне штете, исплати износ од 1.225.000,00 динара, и то због претрпљеног страха износ од 300.000,00 динара, а због душевних болова услед због умањења животне активности износ од 925.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и обавезана тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 117.375,00 динара. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о раду и Закона о облигационим односима, наведеним у образложењу нижестепених пресуда и применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, одбијен је тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете, коју тужила тврди да је претпела као последицу рада код туженог, јер није доказала постојање узрочно-последичне везе између посла који је обављала и штете коју је претрпела. Наиме, из утврђеног чињеничног стања, пре свега налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатра је утврђено да се тужила лечи од неорганске психозе и поремећаја расположења, што представља хронични душевни поремећај који није узрокован органским обољењем и представља трајну болест, да се наведени психички поремећај јавио услед комбинације биолошких, психолошких и социјалних чинилаца, да се социјални чинилац између осталог односи на рад код туженог, али да се не може прецизно утврдити у ком проценту је рад тужиле код туженог довео до болести, имајући у виду комбинацију узрока обољења.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужила није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.07.2020. године. Поднеском од 27.12.2021. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 1.225.000,00 динара. На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 117,5793 динара, па вредност предмета спора представља динарску противвредност 10.418,50 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија тужиље није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**